

lo by to jedno. Na druhé straně je nesporným kladem, že se mládí nepokoušelo stáří něco vnucovat, neboť čert ví, jak by to dopadlo. Takhle byl výsledek alespoň zajímavý.

David Bowie není dědečkem **Nine Inch Nails** a těžko říct, zda je vůbec jejich příbuzným. Zatímco on využívá k působení na posluchače nepřebírného množství fint a úhybných manévřů, **Reznor** do toho jde hezky zpřímá a naplno. **Bowie** napřed ukáže lež, aby si posléze pravdu našel každý

lečného a jsem hrozně zvědav, jak nám to půjde dohromady.“ (David Bowie)

„Když jsem byl mladěj, byl jsem hodně rozporuplná osobnost. Dalo by se říct, že jsem byl nevyrovnaněj – chvíli jsem se choval jako introvert, chvíli zase ne. Když jsem měl zrovna introvertní období, hodně jsem poslouchal muziku. Třeba **David Bowieho**.“ (Trent Reznor)

Termín avantgarda byl v souvislosti s **Bowiem** vysloven nesčetněkrát. Jeho aktuální opus ovšem boří veškeré hranice a zábrany takzvaného obecně přijatelného vkusu, spoutávajícího takzvaný mainstream, kam bývá někdy zařazován. Pročtete-li si deník Nathana Adlera, jehož je **Outside** vlastně koncepčním soundtrackem, jistě vám přijde na mysl právě tvorba **Trenta Reznora**, jenž je avantgardistou par excellence. **Bowie** sám přiznává, že k silené myšlence na 'umělecké vraždy' jej **Nine Inch Nails** skrytě ponoukl, neboť samotný námět ho napadl při poslechu jedné z **Trentových** desek.

„Ano, to je docela možné. Já sám chápu svou hudbu spíš jako obrazy, které si posluchač vybavuje, **David** napadlo tohle, což je v pořádku. Když poslouchám jeho muziku, taky si představuju různé věci. Rozdíl mezi náma je ale v tom, že zatímco u něj si můžeš představit prakticky cokoliv, u mě je rámeček pevně daněj. Obojí má svoje výhody.“ (Trent Reznor)

Pravdou zůstává, že koncertní spojení **Bowie** – **Reznor** je pro současného rockového fanouška velice atraktivní. **David** se s **Outside** vyznamenal jako už dlouho ne a **Nine Inch Nails** poslední dobou letí tak nějak konstatně. Takový sňatek ani nemůže skončit neúspěchem.

„Samozřejmě – a to snad ani není nutný říkat – mě nešlo o peníze. Pokud je někdo v takový situaci jako já, tak na tyhle věci zkrátka kašle. My jsme si prostě chtěli společně zahrát, společně něco udělat. Naše práce pro mne osobně znamená velmi mnoho. Celé to bylo hrozně inspirativní. Oba nás to poučilo. Do té doby jsme totiž nevěděli nic o možné existenci nějakého jiného způsobu vnímání světa kolem nás. A najednou jsi jej mohl vidět denně.“ (David Bowie)

REZNOR

OTEC & SYN

BOWIE

Hloupější a ohranější titulek byste stěží hledali, leč co naplat, lepšího nenacházím. Ve světle nedávného albového a koncertního spojení Neila Younga a Pearl Jam je tu navíc určitá pravděpodobnost, že by si svou platnost před hejnem hnidopichů dokázal uhájit. Pararely mezi oběma spojeními (neboť **David Bowie** a **Trent Reznor** před nedávnem opravdu začali spolupracovat) totiž skutečně existují, ačkoliv jsou napadnutelné stejně snadno, jako onen sporný titulek. Pearl Jam a Young, **Nine Inch Nails** a **Bowie** – přiměřům se zkrátka nevyhnete, ani kdybyste chtěli. A to přesto (nebo možná právě proto), že Pearl Jam navazují na Youngovu tvorbu poměrně jednoznačně, zatímco u druze jmenovaných to tak zjevně není. V obou případech mládí dává své schopnosti k dispozici stáří, což je logické, neboť základní etické zásady platí i v oblasti rockové hudby. Vedderova parta se však vydala tvořivosti 'dědečka grunge' zcela napospas, aniž by si, byť jedinkrát, prosadila svou. **Mirror Ball** je deskou Neila Younga a kdyby ji nahrála místo Pearl Jam třeba jeho stará kapela **Crazy Horse**, by-

sám, zatímco šéf **Nine Inch Nails** (kterýžto projekt je vlastně one man show) ji odhaluje hned a v celé její nahotě. Oba tak vlastně dosahují stejného výsledku – šoku. Pokud se nyní rozhodli, že tuto terapii budou ordinovat společně, nezbyvá slabším povahám nic jiného, než odstoupit stranou. Tohle není nic pro ně.

„*Nine Inch Nails sleduju už delší dobu a vždycky mě zajímalo, jak Trent pracuje. Myslim si, že v určitým ohledu máme mnoho spo-*

Sound **Bowieho** novinky je, i v případě tak variabilní a mnohotvárné osobnosti, jakou **David** bezesporu je, velice překvapivý a nečekaný. Posluchač, který se takto zaskočen mistry až agresivním zvukem vydá na koncert našeho vypečeného dua, neujde dalšímu z dlouhé řady šoků a překvapení, jimiž ho oba pánové budou zásobovat celý večer. **Trent Reznor** si totiž vzal na paškál téměř všechny **Bowieho** skladby, s nimiž měl jejich autor v úmyslu předstoupit před publikum, a podrobil je svérázně léčebné kúře. Vrstvy, jež považoval za zbytečné a nehodící se, jednoduše odloupl a nahradil je novými, slušivějšími. Zajímavě 'oholená' tak v současnosti je například hitovka *The Man Who Sold The World*, úpravám však neušla ani *Teenage Wild* – *Life* či *Andy Warhol*. Důsledně omáčené ve vyvážce z devítipalcových hřebíků jsou ovšem i novinky z **Outside**, což mluví samo za sebe. **David Bowie** zkrátka udělal s **Reznorovou** pomocí krok do končin, po nichž sice toužil již dříve, ale sám nebyl schopen je navštívit. Pomoc bude **Nine Inch Nails** moci oplátnit na následující studiovce, neboť se údajně počítá s tím, že **Trentem** pilně připravené skladby si před stanovením jejich finální podoby vezme do parády zase on. Jak prostě! A přitom účelné a chutné.

„*Moc se na tu práci těším, i když ještě vůbec nemám představu, jak to budu dělat. Mně totiž Trentovy věci přes všechnu svou agresivitu připadají strašně křehký. Budu se bát, abych je nerozbil.*“ (David Bowie)

Bombastická a uhrančivá pódiová show je v **Bowieho** (a koneckonců i **Reznorově**) případě samozřejmostí a ani tentokrát nejde o výjimku. Zásada číslo jedna, jež podmiňuje realizaci takové podívané, je také splněna. Basička **Ann Dorsey**, kytarista **Reeves Gebrels**, jeho kolega **Carlos Alomar** a pianista **Mike Garson**, jehož zaučoval slovutný **Chick Corea** – to jsou jména, která už mají nějaký zvuk a ani **Bowieho** příznivcům nejsou neznámá (např. **Gabrels** byl členem jeho staré formace **Tin Machine**). **Dohromady** tvoří kapelu, která je sehraná, funkční, instrumentálně dokonalá, která však zároveň ponechává hlavní prostor těm dvěma uprostřed. Otci a synovi.

Ondřej Gabriel